

VALKROVINY

ČÍSLO 35

BŘEZEN 2018

Obsah

Úvodní slovo šéfredaktora.....	3
Básnické práce žáků.....	4
Duha – třetí díl	7
Rozhovor s učitelem	8
Téma čísla	10
Fejeton	10
Ohlédnutí za plesem s Mgr. Helenou Svozilovou	11
Rozhovor s maturanty	13
Post scriptum	15

Úvodní slovo šéfredaktora

Vážení čtenáři,
vítám vás u březnového čísla školního časopisu. Pro tento měsíc jsme pro vás připravili zprávu o maturitním plesu naší školy. Dále bych vás rád upozornil na novou rubriku s básnickými pracemi studentů naší školy, která se zde už bude objevovat pravidelně každý měsíc.

Dominik Zajíček

Básnické práce žáků

Budova

Stojí tu už přes století
-továrna na lidské osudy.

Tolik už prošlo dětí
a v čem jsou rozdíly?

Máme tu největší čest
využívat stejných cest,
jako ti úspěšní velikáni
o kterých jsou naše hodiny.
Procházet stejné chodby,
na stejných místech sedět,
stejně líbat se pod schody,
stejně milovat či nenávidět.

Byli jiní – v jiné době,
i tak vše zní podobně.
Tak budme rádi za tu šanci
objevit se v příští učebnici
a opakovat bizarní koloběh života
pilného studenta.

Daniel Rozehnal, O5.A

Jarňáky

Začínají jarňáky,
sníh nikde, jen bláto,
Oblékám Adidas tepláky,
jen v Alpách je naváto.

Dovádíme venku s radostí,
bláto se mi lepí na tři pruhy.
Všechno probíhá bez starostí,
hurá na Skitls do samoobsluhy.

Do teď jsme stavěli jen blatuláky,
přišel čas odjezdu na hory.
Můžeme budovat sněhuláky,
máme s sebou rodiče jako
sponzory.

Sáně, snowboard, lyže, boby
sjezd, výstup, pád, boule.
Na vlekaře jdou mírné mdloby,
Páč dolů metáme kotoule.

Pro rodiče bombardino,
pro nás pohár s ovocem.
Pro babičku bíle víno,
číšník lehce propocen.

Začíná opět škola,
pro někoho děs a hrůza.
Super snad jen pro knihomola,
doufejme, že políbí nás školní
múza.

Petr Schuster, O1.B

Město

Je jako hřbitov
obrovské pohřebiště
a v každém okně hoří svíce
za zemřelé.

Slouží se mše
všichni jsou v kostele
tváře jak andělé
co spadli z nebe.

A potom v pokojích
které jsou urnami
pro sny a naděje
tančí se vesele.

V kolosu z betonu
lidé se potácí
na cestě ztracení
a už se nevrací.

U světel obchodů
poutačů z neonu
plouží se pospolu
jak bídný hmyz.

Okolo vlastních srdcí si
aby se jich nedotkly city
staví hráze a hradby zdi
ověšené ostrými dráty.

Jsou zde tisíce světel
jak na hřbitově
pro duše těch co už jsou v hrobě
jsou tichou vzpomínkou.

Nebo snad karneval
či průvod masek
oči plné nových lásek
co každý den se mění.

Či mihotavé svíce
podle větru tancující
u nich lidé tiše snící
o něčem jiném.

O jiném než jsou hvězdy ulic
září na zemi
na nebi je vidět není
tam zemřely.

Město neusíná
stejně tak jeho lampy
zhasnout neumí
vítr je nezlomí.

Není to víc
jak žalář štěstí
strážný ti zde nedá pěstí
ale vezme tě ven.

A tak se bav
a tancuj do rána
se svými přáteli
v nouzi tě odstřelí.

Schází se ve sklepích
v oparu kouře cigaret
tam pro ně je schován svět
vyjít z něj nechtějí.

Do centra jim jedou tramvaje
do centra které lačné je
po těch co chytili se v síti snění
a na udici zapomnění.

Bojuj se svými démony!
Šero je v našich duších
snad pouze v noci
světlo měsíce jim sluší.

Tak bojuj se svými démony!
Když dávají ti dary
spolu s potleskem tvých přátel
otočí a stanou se katem.

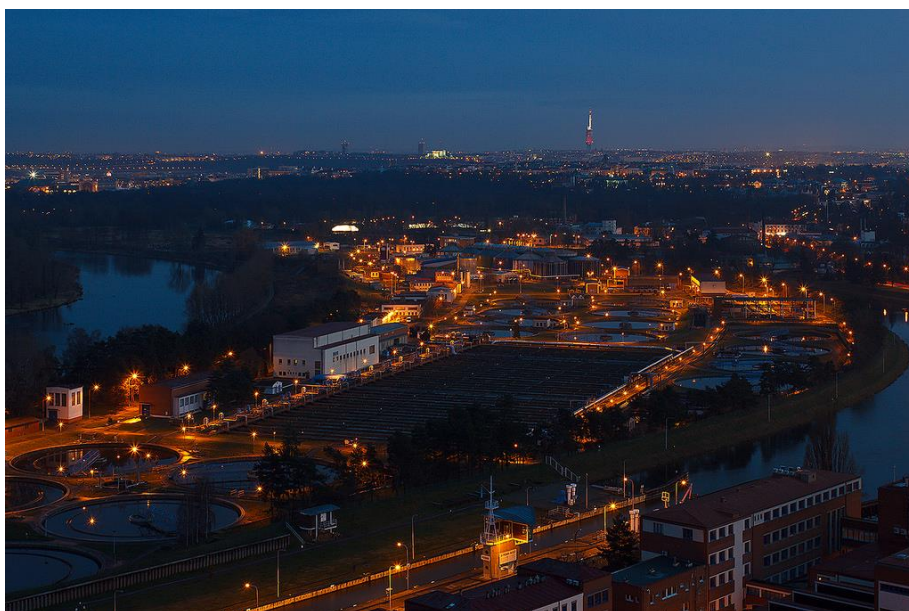
Bojuj a vyhrať nad nimi!
V záplavě svíček ty zůstaň jediný
jediný ten co je bez viny
kdo ve městě do srdcí nestřílí.

Dominik Zajíček, 1.A

Duha – třetí díl

Řekla mi, že jsem ve strašlivým nebezpečí, poněvadž mě chce nechat zabít vládce týhle země, Lord protektor (což mi samozřejmě přišlo divný, protože za a) máme republiku, ne? a za b) proč by kdo chtěl zabíjet zrovna mě, takovýho průměrnýho týpka). Chtěl jsem si tyhle vnitřní otázky nechat zodpovědět, ale ještě než jsem se stačil nadechnout a zeptat se, naznačila mi, že mám mlčet a začala přemýšlet, jakým způsobem bych mohl uprchnout do bezpečí. Bylo jasné, že s tím budeme muset počkat do noci, kdy celý město tvrdě spí, a tak jsme mezitím vybrušovali detaily našeho riskantního plánu.

Když odbila půlnoc, usoudili jsme, že to je ta vhodná chvíle pro útěk. Vystartovali jsme jak rakety na Měsíc, ale následně jsme zpomalili, abychom neudělali nějakou unáhlenou reakci, která by nás mohla stát krk. Neustále jsme se nervózně ohlíželi za sebe a kryli za zdmi, popelnicemi a dalšími předměty vhodnými k úkrytu. Všechno se zdálo bejt zalitý sluncem, ale pak jsme vběhli přímo do centra nebezpečí.

Autor: Martin Dobeš

Zdroj obrázku: <https://hiveminer.com/Tags/baba%2Cpanorama>

Rozhovor s učitelem -

Mgr. Magdalena Marková

Vítáme vás při čtení dalšího rozhovoru s učitelem. V tomto čísle vám představíme Mgr. Magdalenu Markovou, která na našem gymnáziu působí od roku 2006. V roce 2011 sice odešla na mateřskou dovolenou, ale před nedávnem se zase vrátila mezi nás. Někteří studenti ji už mohou znát z hodin chemie nebo biologie, popřípadě biologicko-chemického semináře.

1) Chtěla jste se stát učitelkou vždy? A pro jaké povolání byste se případně rozhodla, pokud by Vám nevyšla dráha pedagoga?

To, že budu učit, jsem věděla již od střední školy. Dalo by se říct, že jsem to tak měla dané od malička. Ovšem zvažovala jsem i dráhu bioložky. Práce s mikroskopem v laboratoři se však postupem času ze zdravotních důvodů jevila jako nemožná, takže učitelství nakonec zvítězilo.

2) Které školy jste studovala?

Studovala jsem na Přírodovědecké fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, obor biologie a chemie.

3) Odkud pocházíte?

Pocházím z malé vesnice u Olomouce. Z Velkého Týnce.

4) Kdybyste si mohla vybrat jeden z předmětů, který byste mohla učit, a jeden, který byste učit nemohla, které by to byly?

Rozhodně bych nemohla učit matematiku, popřípadě fyziku. Mezi předměty, které bych chtěla učit, patří jednoznačně dějepis, bohužel však nemám na takový obor dostatečnou paměť.

5) Jak vzpomínáte na svá středoškolská léta? Je něco, co byste s dnešním odstupem změnila?

Do změn bych se určitě nepouštěla. Svá středoškolská léta bych popsala jako tradiční dospívání.

6) Jak pracují studenti ve vašich hodinách?

Samozřejmě se mi s nimi spolupracuje dobře. Velmi důležitý faktor je však povaha studenta. Každý vyžaduje jiný přístup a každý věnuje výuce jinou pozornost.

7) Co nejraději děláte ve volném čase?

Ze všeho nejraději se hrabu v hlíně. Mezi mé nejoblíbenější činnosti patří totiž práce na zahradě. Když je venku příznivé počasí, trávím svůj volný čas právě na zahradě, pokud však prší, trávím ho čtením. Ráda si přečtu i pěknou detektivku.

8) "This or that?"

a) Léto X Zima

Těžká volba, ale přikláním se spíše k létu.

b) Teplé barvy X Studené barvy

Záleží na okolnostech, ale asi studené.

c) Káva X Čaj

Jednoznačně káva.

d) Česká republika X Zahraničí

Česká republika.

e) Kniha X Film

Určitě kniha.

f) Slané X Sladké

Pro mě určitě sladké.

g) Den X Noc

Určitě den.

Téma čísla

Maturitní ples

Fejeton

Myslíte si, že studium na střední škole, případně gymnáziu je zakončeno maturitou? Ani omylem! Je zakončeno maturitním plesem. Ten je tím, na co všichni nedočkavě čekají už od sexty. A právě v ní já jsem. Je pochopitelné, že mnoho mých spolužáků se rozhodlo této příležitosti k neomezené zábavě a konzumaci alkoholu, při které byl ples nějakých maturantů jen nepříjemným rušením, využít. Já se mezi ně ale nezařadil. Zrovna přesně v ten den a v tu hodinu, kdy se prostějovské Kascentrum otřásalo v základech pod náporem stovek lidí, z nichž ti, kteří tam hráli hlavní prim-maturanti, tvořili jen mizivé procento, byl na „úžasné“ rodinné oslavě. No, uznávám, že zábavy tam bylo značně méně, ale co už. Představa o tom, jak budu už se značně zkresleným vnímáním tančit s mými spolužačkami, či i úplně neznámými lidmi za zvuků všemožných písní a na závěr budu třeba i účastníkem toho, jak budou už značně „uvolnění“ kantoři tančit čardáš na stole, byla bohužel pouze v mé hlavě. Už takto rozčarován z nemožnosti účastnit se této významné kulturní pak přišlo ještě něco horšího. Jednoho krásného dne se mě jedna nejmenovaná osoba zeptala, zdali bych byl tak neskonale laskav a nenapsal fejeton na téma maturitní ples. Dané

osobě asi vůbec nevadilo, že jsem na této akci nebyl ani v duchu. Ovšem když se otázka změnila v úpěnlivou prosbu, nebylo co dělat. Musel jsem tento úkol přijmout. Jenže co teď? Jakýkoliv plán o získání informací o tom, co se na maturitním plese dělo, v podstatě ihned ztroskotal. Většina spolužáků, která se ho účastnila, jaksi nebyla schopna z důvodu přílišné konzumace vysokoprocentních alkoholických nápojů podat souvislé svědectví o tom, co se zde vlastně dělo. Fotografie jsem taky žádné nenašel. A navíc dedukovat z fotografií, co se zde reálně dělo by bylo stejně asi víceméně nemožné, pokud by chtěl podat objektivní obraz o zdejším dění. A, že bych si to vymyslel, že jsem tam byl? To tedy ani náhodou! Mám svou čest.

Nezbývá vám tedy než čekat na můj vlastní maturitní ples. Na tom se už s největší pravděpodobností nacházet budu, takže o něm budu moci i něco napsat. I když je možné, že si z něj stejně nic pamatovat nebudu, takže to vyjde nastejno.

Ohlédnutí za plesem s Mgr. Helenou Svozilovou

K nynějšímu tématu čísla jsme pro vás připravili výpověď hlavní výtvarné koordinátorky celé akce, paní učitelky Heleny Svozilové, která se ze strany pedagogů starala o estetický vzhled celého plesu.

Letošní ples proběhl v pátek 23. února ve Společenském domě v Prostějově. Jako každý rok měl i letos jednotící myšlenku. Tentokrát se jednalo o Školu čar a kouzel, volně inspirovanou knižním bestsellerem J. K. Rowlingové Harry Potter. Tomu byly podřízeny veškeré přípravy a výzdoba. Je ovšem potřeba poznamenat, že se delší dobu rozhodovalo mezi dvěma tématy: kromě již zmíněné Školy čar a kouzel byl druhou možností Vesmír.

Spolu s výzdobou sálu bylo potřeba zajistit adekvátní propagaci, která by důstojně reprezentovala naše gymnázium. Museli jsme vytvořit v daném duchu působící pozvánky, programy a vstupenky.

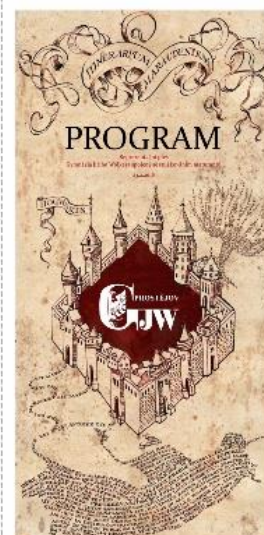
Na sálovém pódiu byly nainstalovány čtyři bannery o rozměrech 500x200cm. Každý z nich reprezentoval jednu ze čtyř maturitních tříd. Každá třída si vylosovala příslušnou kolej a barvu. Erby na bannerech navrhli samotní studenti. Tematika erbů symbolicky respektovala třídní učitele. Šlo o analogii čtyř kolejí ve Škole čar a kouzel v Bradavicích: Havraspár, Mrzimor, Nebelvír a Zmijozel. Bannerový základ byl doplněn látkovou výzdobou představující nebe. Na okrajích pódia hořely svíčky.

Maturanti si také vyrobili dvacítku metrových tzv. zlatonek, které byly zavěšeny naproti pódiu z balkónu. Mezi ně byly zavěšeny půlmetrové zlaté obálky se jmény čtyř třídních učitelů maturitních tříd. Kromě toho si každý maturant zhotovil svoji vlastnoručně podepsanou obálku opatřenou pečetí a stuhou v barvě symbolizující třídu. Úspěch zlatonek se projevil mimo jiné tím, že na konci plesu si je maturanti mezi sebou na památku rozebrali. Celkovou kouzelnou atmosféru dotvářely vznášející se svíce u vchodu.

I když se nikdy nelze zavděčit všem, výtvarná instalace Školy čar a kouzel pomohla dotvořit příjemnou plesovou pohodu.

PROGRAM PLESU GJW	
<i>Zabývej se svými sny, ale nezapomínej žít.</i>	
19.00	Zahájení plesu
19.35	Taneční vystoupení TS BUĎ ZUŠ
19.30	Slavnostní zahájení plesu spojené se stužkováním maturantů
22.15	Taneční vystoupení TS BUĎ ZUŠ
22.30	Losování tomboly
24.00	Půlnoční překvapení
03.00	Ukončení plesu

K tanci a poslechu hraje hudební skupina
KANCI PANÍ NADLESNÍ.

Autoři: Adriana Kotulová, Denisa Jurdová, Mgr.
Helena Svozilová

Rozhovor s maturanty

Dále jsme pro vás připravili rozhovory i s dvěma studenty třídy O8.B Jiřím Smolkou a Matyldou Klosovou o jejich pohledu na přípravy na maturitní ples.

Jak podle vás probíhaly přípravy na maturitní ples?

M: Přípravy byly velice zajímavé a i obohacující, hlavně co se týče kontaktu s lidmi z ostatních tříd.

J: Ze začátku dost vázla spolupráce, ale pak se nám to podařilo nějakým způsobem vyřešit. Hodně se na tom třeba podílela Eliška Buršová, která dokázala lidi ze všech tříd sjednotit, seskupit a nějak to zorganizovat. Takže nakonec, i když s velkým zpožděním, se všechno stihlo.

M: Bylo to lepší, než jsme čekali, protože z loňského roku nás všichni maturanti strašili, že se nestihnou připravit například fotokoutky, které se teda dodělávaly asi dvě minuty před začátkem plesu. Ale myslím, že jsme nějak všechno stihli, všechno jsme to měli víceméně naplánované. Navíc bylo

dobré si vyzkoušet, plánovat a vůbec organizovat takovou velkou akci, protože maturitní ples GJW je jedna z nejlepších akcí v Prostějově za celý rok.

Co se všechno muselo zařídit?

J: Primárně jsme se museli domluvit, a v tom byl i první kámen úrazu, na tématu, protože ne všechny třídy souhlasily se školou čar a kouzel a místo toho navrhovali například motiv vesmíru. Takže to byl první kámen úrazu. Potom dalším problémem byly různé vize o výzdobě, čili jak to všechno bude vypadat. My jsme měli nějaké návrhy, ostatní třídy měly také nějaké návrhy a důležité bylo dát to dohromady a zkombinovat to. Tyhle návrhy jsme samozřejmě museli probrat i s učitelkami výtvarné výchovy, aby to vypadalo obstojně a navíc to bylo hlavně i proveditelné.

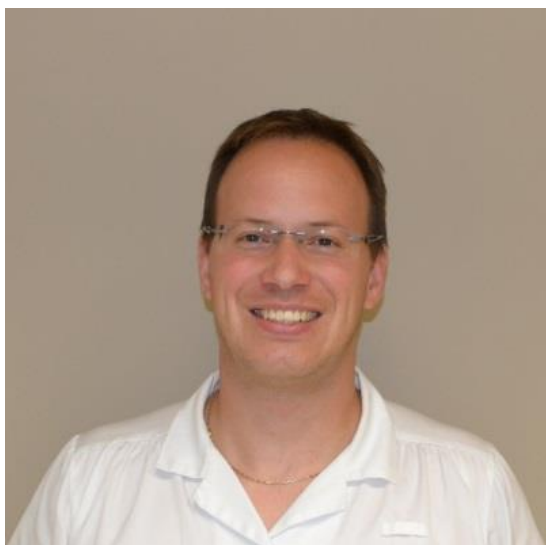
M: S organizací plesu nám docela dost pomáhal i Klub přátel GJW, který obstarával různé oficiálnější věci jako třeba pronájem prostoru KaSCentra a my jsme si zatím zařizovali jen ten interiér a výzdobu nebo jsme vymýšleli, jaké budeme mít předtančení, kdo bude fotit, kdo bude točit, co bude mít jakou barvu a podobně.

J: Důležitá je pak i zpětná vazba nižších ročníků a celkově širší veřejnosti, než jenom nás jako maturantů. Já třeba osobně jsem celý ples kvaltoval, takže jsem si to nestihl moc ani užít. Ale z toho, co jsem od ostatních pochytil, to bylo skvělé a i mě se to velmi líbilo. Jsem rád, že ten ples dopadl takhle, protože i když jsme z toho měli příšerný strach, například jak se stále nestíhalo a byly problémy s nějakou domluvou, tak nakonec to dopadlo hodně podařeně a já si myslím, že jsme možná měli jeden z nejlepších plesů letos na středních školách v Prostějově.

Post scriptum

V současném čísle jsme pro vás připravili rozhovor s MUDr. Petrem Feitem, bývalým absolventem našeho gymnázia, které navštěvoval v letech 1993 až 2001. V současné době působí jako gynekolog v prostějovské nemocnici a na své soukromé klinice.

Jak vzpomínáte na svá léta na gymnáziu?

Já vzpomínám na gymnázium velice dobře, nakonec strávil jsem tam sedm let. Měl jsem navíc štěstí i na výborného třídního, což byl pan učitel Mlateček, který se nás ujal, a do dnešní doby se kamarádíme a máme dobré vztahy. Čili já na studium vzpomínám v dobrém, ačkoliv musím říct, že to byla celkem náročná škola, protože já jsem tehdy přišel ze základní školy z Kostelce, kde se takové nároky na žáky vůbec nekladly.

Po maturitě jste šel na jakou školu?

Pak jsem šel na medicínu do Olomouce na lékařskou fakultu, tam jsem pobyl dalších šest let a potom jsem nastoupil tady do prostějovské nemocnice, kde už teď budu pracovat jedenáct let.

Proč jste si vybral zrovna gynekologii?

Tenhle obor vychází jednak z tradice v mé rodině, jelikož můj otec je gynekolog. Takže já už jsem se ve školce hlásil, že budu gynekologem. Tohle se projevovalo už i na škole, kde já jsem vždy tíhl spíš k biologii a chemii, než k těm ostatním předmětům jako čeština nebo dějepis. O tom by profesorky, co mě učily, mohly vyprávět. Já například strašně rád vzpomínám na paní učitelku Hájkovou, která nedávno dostala Zlatého Ámose, a to k mému velkému potěšení, protože si myslím, že je to člověk, který si to určitě zaslouží, a já jsem nepotkal v životě moc učitelů s takovým darem žáky zaujmout a něčemu je naučit. Snad ještě profesor Opálka, kterého už ale většina žáků nezná, ten ve mně také zanechal hodně, i když mě učil jen latinu.

Pouze mě dnes trochu trápí, že dříve v době, kdy jsem nastupoval já, bylo Gymnázium Jiřího Wolkera bráno jako velice prestižní škola. Nad ni se stavělo snad už jenom Gymnázium Hejčín v Olomouci, ale v tomhle kraji to byl pojem a byl brán jako asi nejlepší škola. A teď se dozvídám od lidí v Prostějově a od známých, že se tohle povědomí a ta prestiž ztrácí. Je to škoda, protože tahle škola má a měla ohromnou tradici.

Jinak si ale myslím, že nám dávala velice dobré základy na vysokou školu a že nás připravila velice dobře, abychom se uplatnili dál. Já třeba neznám ve svém okolí nikoho, kdo by vystudoval tuhle školu a potom neuspěl. Většina těch lidí se v životě zrealizovala opravdu velmi dobře. Nedávno jsme měli sraz po 15 letech od maturity a všichni spolužáci jsou velice úspěšní, chytrí lidé. Takže určitou kvalitu nám škola dala a já bych byl rád, kdyby to tak bylo i dál. Mám dvě děti a dovedu si představit, že je klidně dám vystudovat na Wolkera.

Jak trávíte svůj volný čas? Máte nějaké koníčky?

Určitě. Já jsem se snažil vždy nějakým způsobem sportovat, i když ne teda zrovna na nějaké profesionální úrovni. Občas jsem také chodil i na ryby, je ale pravda, že jsem hojnou část mládí strávil studiem a neužíval jsem si života tak jako někteří moji vrstevníci. Ale to už teď asi nedoženu.

V čem spočívá náplň vaší práce?

Gynekolog neboli porodnictví je, jak už v názvu říká, o péči o ženy a hlavně těhotné maminky. Tam jsou dvě takové krásné věci: jednak tedy péče o starší dámy ohledně nějakých operací a řešení nějakých problémů jejich staršího věku, a potom je krásnou věcí rození dětí. I když ne vždycky to dopadne dobře, to je poté ta smutnější část naší práce a bohužel i tohle je nutná část tohoto řemesla. Ale rodit děti je moc krásná věc, přivádět na svět nový život. V dnešní době je však gynekologie ze strany společnosti ne úplně doceněná, často na nás míří

spousta stížností a žalob. Jenže jestli to takhle půjde dál, tak si nejsem jistý, kdo tady bude za dvacet let dělat porodnictví, protože se na to každý vykašle. Já doufám, že snad nebude tak zle a i ti lidé pochopí, že my nejsme žádní bohové, kteří dokážou vždy všechno na sto procent. Jenomže nejde stále rodit jenom zdravé děti a pouštět jenom zdravé pacienty, tak to příroda nezařídila. To jenom společnost je nastavená takhle materialisticky, že chce mít dnes všechno na jedničku, a když to tak nejde, tak se ohání žalobami. Přiznám se, že tohle mi tedy trochu bere vítr z plachet a chuť do práce. Ale naštěstí je tady ještě hodně případů, kdy to tak není, takže doufám, že my doktoři nevyhoříme.

Hned po univerzitě jste nastoupil do prostějovské nemocnice?

Ano, hned po škole jsem nastoupil sem, a až na pár externích pracovních služeb nebo chvíli působení na Fakultní nemocnici v Olomouci, jsem věrný zdejší nemocnici. Já jsem trochu patriot a nemám důvod někam utíkat. Samozřejmě, že jsem dostal i jiné pracovní nabídky, ale jsem věrný tady Prostějovu. Takže třeba časem splatím učitelům svůj dluh a porodíme tady pár budoucích žáků Gymnázia Jiřího Wolkeru.

Máte nějaké plány do budoucna?

Samozřejmě, člověk se snaží pořád vzdělávat a rozšiřovat svoje znalosti a um, ale já nejsem takový člověk, co by nějak prahl po docenturách, profesurách, raději se budu věnovat klasické medicíně. A v současné době pro mě je prioritou

rodina a snaha dát mým dětem to, co dali rodiče mě, a vychovat z nich slušné lidi. Tohle je teď pro mě větší cíl, než dělat velkou kariéru.

Byl bych rád, kdyby někdo uspořádal pro bývalé absolventy prohlídku gymnázia. Já bych se velice rád podíval, jak se to ve škole, kde jsem strávil sedm let života, změnilo, nebo jestli to je pořád stejné. Víím, že když jsem byl student, tak tam občas něco takového proběhlo, ale od té doby, co jsem vyšel ze školy, jsem neslyšel, že by se něco v tomhle duchu pořádalo. Já jsem strašně rád, když se sejdeme jednou za pět let v Prostějově s lidmi, se kterými jsem chodil do třídy, a s naším třídním učitelem. Protože těch vzpomínek postupně ubývá a potřebovalo by to nějak oživit. Já věřím, že každý by si rád udělal čas na to potkat své bývalé profesory a zavzpomínat si na bývalé časy na střední škole.